

LA HISTÒRIA DE LA **GRETA**

**NO ETS MASSA
PETIT PER FER
COSES GRANS!**

LA BIOGRAFIA NO OFICIAL DE LA GRETA THUNBERG

Estrella Polar

LA HISTÒRIA DE LA
GRETA

NO ETS MASSA
PETIT PER FER
COSES GRANS!

LA BIOGRAFIA NO OFICIAL DE GRETA THUNBERG

Estrella Polar

Publicat originalment en italià per © 2019 DeA Planeta Libri S.r.l.
Redazione: via Inverigo, 2 – 20151 Milano.

Títol original: *La storia di Greta. Non sei troppo piccolo per fare cose grandi*
© de la traducció: Delivering, 2019
Text: Valentina Camerini, 2019
Il·lustracions: Veronica «Veci» Carratello

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.l.u., 2019
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664,
08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat

Publicat el juny del 2019
ISBN: 978-84-9137-854-9
Dipòsit legal: B. 11.263-2019

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Índex

	Introducció	7
	Capítol 1.....	9
	Capítol 2	23
	Capítol 3	47
	Capítol 4	53
	Capítol 5	63
	Capítol 6	71
	Capítol 7	81
	Capítol 8	93
	Capítol 9	101

	L'escalfament global explicat als nens.....	105
	Què hi podem fer nosaltres?	109
	Glossari.....	115
	Cronologia	127
	Fonts.....	137

1

Un matí d'agost, a Estocolm, la Greta Thunberg va decidir que no podia continuar ignorant la situació del planeta: els canvis climàtics eren cada vegada més preocupants, però semblava que ningú no es prenia el problema seriosament.

Als parlaments d'arreu del món, centenars de polítics es reunien amb aire seriós per tractar una infinitat de qüestions, però no es preocupaven mai per la salut de la Terra. Havia arribat el moment de recordar-los que era molt urgent intervenir per

protegir el medi ambient —i, com a conseqüència, el futur de la gent jove— abans no fos massa tard. La resta podia esperar.

Així, doncs, aquell dia la Greta es va recollir els cabells llargs en dues trenes, es va posar una camisa de quadres i una dessuadora blava, i va sortir de la casa on vivia amb els seus pares amb una pancarta de fusta sota el braç. A mà, hi havia escrit «SKOLSTREJK FÖR KLIMATET» («Vaga escolar pel clima»). També havia preparat uns fullets per repartir, amb dades molt importants sobre el canvi climàtic que, segons ella, tothom hauria de saber.

La Greta tenia quinze anys i, com tot el jovent suec de la seva edat, aquell dia hauria d'haver anat a classe —a Suècia, l'any escolar comença a l'agost, quan s'acaben les vacances d'estiu—, però va agafar la seva bicicleta i va pedalar fins al Parlament, situat en un dels barris més cèntrics de la ciutat.

El Parlament suec es troba en un bonic palau —un edifici sobri, gran i imponent— que ocupa una petita illa al centre de la ciutat amb un nom una mica complicat: Helgeandsholmen. No és gens estrany que sigui a una illa, perquè Estocolm és una ciutat construïda sobre milers d'illes, algunes de minúscules i altres de tan grans que pots passejar-t'hi pensant que ets a terra ferma.

El Riksdag, com l'anomenen els suecs, és el lloc on es reuneixen els parlamentaris elegits pels ciutadans per parlar dels problemes del país i promulgar les lleis necessàries per afrontar-los i resoldre'ls. Els qui realment podien prendre mesures eren ells, els parlamentaris. Si no s'havien adonat de com n'era, d'urgent, aturar l'escalfament global, la Greta s'encarregaria de recordar-los-ho.

Naturalment, amb les nostres accions diàries, tots ens podem esforçar per reduir la contaminació

i els residus amb l'objectiu de minimitzar el nostre impacte sobre la salut del planeta. Però això no és suficient. No n'hi ha prou amb la bona voluntat de les persones.

Davant d'una qüestió tan complexa, calia canviar les regles i pensar noves lleis per protegir el medi ambient. I això només ho podien fer els homes i les dones que es reunien al Parlament. És per això que aquell matí la Greta havia anat justament allà.

Aquell dia, el 20 d'agost del 2018, la Greta va començar a fer vaga escolar.

El motiu el va explicar ella mateixa: «Els joves no fan allò que se'ls mana, sinó que segueixen exemples». I com que semblava que als adults no els importava gens el futur, ella estava disposada a fer el mateix. No aniria més a l'escola. Feia vaga, com fan sovint «els grans» quan protesten per les seves coses: en comptes d'anar a la feina, es reuneixen a les places i als carrers amb pancartes i cartells.

La diferència era que la Greta es manifestava tota sola pel bé de tothom.

Els vianants miraven encuriosits aquella noia amb la pancarta, i es preguntaven qui era i què devia estar fent. Ella es va quedar allà asseguda durant l'estona en què hauria hagut de ser a classe, de les 8.30 del matí a les 3 de la tarda. El primer dia va estar sola tota l'estona, i semblava que cap parlamentari li feia cas, però la Greta no es va desanimar.

L'endemà es va llevar ben d'hora, es va vestir, va agafar la bicicleta i va tornar a asseure's davant del Parlament amb la pancarta. La vaga continuava.

Durant el segon dia de protesta, però, va passar una cosa increïble: alguns vianants, en comptes de mirar-la encuriosits i continuar caminant, van decidir aturar-se. La Greta ja no estava sola, sinó que tenia altres nois i noies al costat.

El tercer dia ja hi havia un petit grup de persones assegudes a terra. Era sobretot gent

jove, però també hi havia una mare amb un nadó al cotxet, una senyora amb els cabells blancs i un estudiant que havia dut un llibre per llegir. Els manifestants passaven l'estona xerrant.

Els darrers dies d'aquell estiu a Suècia encara eren assolellats.

El sisè dia de vaga, la Greta va començar a proposar a tothom que també parlessin de la

protesta a les xarxes socials, que en compartissin fotos i informació. D'aquesta manera, els qui no poguessin unir-se als manifestants tindrien la possibilitat de mostrar el seu suport amb un missatge, un m'agrada o una compartició. La notícia del que estava passant es va començar a difondre.

Evidentment, la Greta també complia amb la seva part: cada dia penjava una foto de la *skolstrejk*, la vaga escolar, al seu perfil d'Instagram. Amics, companys de classe i coneguts també s'hi van començar a interessar: a quina hora hi ets?, hi podem venir nosaltres, també? La Greta donava la benvinguda a tothom.

Cada vegada hi havia més persones assegudes al seu costat davant del Parlament, fent vaga, decidint que arribarien tard a la feina o a l'escola, prescindirien de l'esmorzar a la cafeteria o no anirien a comprar. Cada dia hi havia més ciutadans al voltant de la Greta, disposats a escoltar-la i

seguir el seu exemple, convençuts que tenia tota la raó. Calia intervenir per salvar el nostre planeta, com més aviat millor i sense excuses.

Els parlamentaris passaven per davant de la Greta en direcció als seus despatxos al Riksdag. Gairebé tots la ignoraven, però alguns s'aturaven per felicitar-la i dir-li que estava fent una feina excel·lent.

A la ciutat va començar a córrer la història de la Greta, la noia de quinze anys amb trenes. Van arribar els primers periodistes, persones curioses i gent que volia mostrar la seva solidaritat. Van venir mares amb els seus fills, avis i molta gent jove. Alguns duïen a la Greta alguna cosa per menjar o beure.

Al cap de nou dies, la protesta continuava, però les autoritats van obligar els manifestants a traslladar-se a Mynttorget, una bonica plaça a l'illa de Gamla Stan, al nucli antic de la ciutat. No era gaire lluny del Parlament, de manera que

no suposava cap problema. La Greta es volia manifestar, no desobeir la llei.

Mentrestant, el món sentia cada vegada més curiositat pel que estava succeint a Estocolm, i un diari anglès molt important va decidir explicar la història de la Greta. El famós diari *The Guardian* va incloure un article dedicat precisament a la *skolstrejk för klimatet* en la seva edició en línia. El titular deia: «*The Swedish 15-year-old who's cutting class to fight the climate crisis*» («La noia sueca de quinze anys que fa campanya per lluitar contra la crisi del clima»).

Moltes persones es van assabentar de la vaga pel clima a través dels diaris, i van pensar que era una bona idea. Molts suecs que vivien a altres ciutats, grans i petites, d'una punta a l'altra del país, van escoltar la protesta de la Greta i van organitzar la mateixa manifestació.

A Linköping, una ciutat al sud del país, un grup de persones es va reunir a la vora d'una font, al

centre, amb una pancarta idèntica a la de la Greta. Des de Roma va arribar la foto d'una bicicleta; recolzat als pedals, un cartell deia: «GRAZIE, GRETA! ANCHE NOI SIAMO CON TE» («Gràcies, Greta! Nosaltres també et fem costat»).

Des d'aquell matí d'agost en què per primer cop va sortir de casa cap al Parlament, la Greta tenia un objectiu ben clar: fer vaga fins al 7 de setembre, el dia en què se celebrarien les eleccions i els ciutadans suecs anirien a votar els seus representants, els homes i les dones que es reunirien al Parlament.

Com que molta gent donava suport a la iniciativa, li va semblar bona idea fer saber a tantes persones com fos possible que hi havia una vaga pel clima. Es van repartir fullets que convidaven a tothom a participar en el darrer dia de protesta, amb el missatge:

VAGA PEL CLIMA!
ON? A MYNTTORGET!
QUAN? DIVENDRES 7 DE SETEMBRE!
DE LES 8.00 A LES 15.00
PORTA ALGUNA COSA PER
MENJAR I BEURE, I UNA ESTORETA
PER ASSEURE'T A TERRA.

El 6 de setembre, l'estiu s'havia acabat i el cel gris anunciava pluja. La Greta es va posar un impermeable groc i va fer saber al món que la seva protesta era un crit d'ajuda. El que demanava era raonable: un futur per al planeta Terra. Animava tothom a participar-hi.

I l'endemà, el 7 de setembre, desenes de persones van respondre a la crida. L'atenció de periodistes, polítics i ciutadans de Suècia (i d'altres països) s'havia focalitzat, per fi, cap al problema en qüestió.

Entre altres coses, la Greta va recordar a la multitud de persones congregades que les emissions de gasos amb efecte

hivernacle s'havien de limitar tant sí com no per evitar que, per culpa de l'escalfament climàtic, no es pogués viure al planeta. Com podia ser que els candidats a les eleccions no donessin prioritat màxima a cercar la solució d'aquest problema? Per què s'havia deixat de banda la qüestió del medi ambient?

Al seu perfil d'Instagram, la Greta va compartir una gràfica que indicava fins a quin punt caldria reduir les emissions dels perillosos gasos amb efecte hivernacle per evitar que l'escalfament esdevingués irreversible.

Hi pensaven fer alguna cosa, els polítics?

Gràcies a la *skolstrejk för klimatet*, les peticions de la Greta van arribar a les orelles dels parlamentaris suecs. Només calia esperar la seva resposta.

Però la vaga d'Estocolm només va ser l'inici...